

Arrest

nr. 90 640 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Annik HAEGEMAN, die loco advocaat Ana Maria FRANKEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoekster niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine, en afkomstig uit Jerevan. Uw vader, H. G. (O.V. ...), kreeg in maart 2008 problemen met bepaalde personen. U vermoedt dat de problemen van uw vader veroorzaakt werden door het feit dat hij tijdens de verkiezingen vertrouwenspersoon was, maar verder bent u niet op de hoogte van zijn problemen. Op een dag keerde uw vader niet meer naar huis terug. Sindsdien kwamen er regelmatig onbekende personen bij jullie langs die op zoek waren naar hem. Tijdens één van deze bezoeken bedreigden ze uw moeder, A.M.

(O.V. ...), met een mes. Uw broer R. kwam haar te hulp, maar hij werd zelf door die mannen in de buik gestoken. Daarna werd hij gedurende enkele weken in het ziekenhuis opgenomen. Toen u op een dag in september 2008 's morgens onderweg was naar school, werd u op straat door een onbekende man in een wagen aangesproken. Hij stelde zich voor als een vriend van uw vader en beloofde u naar hem te brengen. U stapte bij die man in de wagen. Hij bracht u echter naar een kamer waar hij u sloeg en verkrachtte. 's Nachts zette hij u voor de deur van uw huis af. U vertelde uw moeder wat u was overkomen. Jullie vertrokken onmiddellijk naar het huis van uw grootouders aan moederszijde in het dorp D.. Daar leefden jullie ondergedoken tot aan jullie vertrek uit het land in februari 2009. U vertrok toen samen met uw moeder en uw broer R. met het vliegtuig vanuit Jerevan naar België. Uw moeder vroeg asiel aan op 6 februari 2009. U en uw broer waren op dat moment nog minderjarig. Uw vader kwam ook naar België en vroeg op 25 maart 2009 asiel aan. Op 24 november 2009 nam het Commissariaat-generaal in hoofde van uw vader en moeder beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Op 14 juni 2010 werden deze beslissingen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U diende op 12 april 2012 een asielaanvraag in. U vreest dat u bij terugkeer naar Armenië opnieuw problemen zal krijgen met de personen die op zoek zijn naar uw vader. U hebt via de telefoon van uw grootmoeder aan vaderszijde in Jerevan vernomen dat onbekende personen nog altijd bij haar langskomen om naar jullie te vragen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboorteakte voor."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster een inhoudelijk verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing. Zij voert derhalve de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal in casu worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

"U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omwille van de problemen van uw vader met onbekende personen die op zoek waren naar hem (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/05/2012, p. 3-4).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal in het kader van de asielaanvragen van uw ouders, H. G. en A. M. (O.V. ...), beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan hun asielrelaas. Er werd namelijk vastgesteld dat de verklaringen van uw vader met betrekking tot zijn activiteiten als vertrouwenspersoon voor Levon Ter Petrosyan tijdens de presidentsverkiezingen van februari 2008 tegenstrijdig bleken te zijn met de beschikbare informatie. Uw vader legde in verband met zijn activiteiten ook enkele onaannemelijk vage verklaringen af en er werden tegenstrijdigheden vastgesteld met de verklaringen die hierover afgelegd werden door uw moeder. Bovendien bleek de neergelegde accreditatiekaart in verband met zijn functie als vertrouwenspersoon frauduleus te zijn. Verder oordeelde het Commissariaat-generaal dat het niet aannemelijk was dat uw moeder niet op de hoogte zou geweest zijn van het feit dat de foto van uw vader gedurende twee maanden op diverse openbare plaatsen in Armenië te zien was. Het feit dat uw moeder bij de politie in Jerevan klacht indiende naar aanleiding van uw verkrachting strookt niet met haar beweerde vervolgingsvrees. De verklaringen van uw ouders aangaande hun reisroute werden ook niet geloofwaardig bevonden. Tenslotte werd er in de hypothese dat het asielrelaas van uw vader geloofwaardig was, quod non, nog op gewezen dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er actueel geen vrees voor vervolging bestaat voor personen met een voorgehouden profiel als uw vader, met name een gewoon lid van een oppositiepartij die kiesfraude vaststelde. Deze beslissingen werden bij arrest d.d. 14/06/2010 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg kan evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in uw land vervolging vreest omwille van de problemen van uw vader waarop u zich beroept voor uw asielaanvraag. Wat u betreft kan dus evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien kan er op gewezen worden dat u onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen met betrekking tot de problemen van uw vader. U hebt ook onvoldoende pogingen ondernomen om meer informatie te verkrijgen aangaande het verdere verloop van zijn problemen sinds jullie vertrek uit het land. Zo verklaarde u weliswaar van uw grootmoeder in Jerevan vernomen te hebben dat onbekende personen nog altijd naar jullie komen vragen, maar u bleek in het geheel niet te weten door wie uw vader precies gezocht werd. U stelde dat personen in burgerkledij vroeger bij jullie langskwamen om naar hem te vragen, maar u kon niet eens zeggen of deze personen al dan niet tot de autoriteiten behoorden. Verder wist u slechts dat de problemen van uw vader te maken hadden met het feit dat hij zich met politiek bezighield en vertrouwenspersoon was, maar u kon hier niet meer concrete informatie over verschaffen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/05/2012, p. 4-5). U verklaarde dat uw vader en moeder over hun problemen niet willen praten met u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/05/2012, p. 6). U hebt echter nagelaten om dan zelf via andere personen en/of andere kanalen alsnog meer informatie aangaande de problemen van uw vader trachten te bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/05/2012, p. 6). Aangezien u zich voor uw asielaanvraag beroept op de problemen van uw vader, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om hierover meer informatie te verkrijgen. U stelde echter dat het u eigenlijk niet interesseerde om meer te weten te komen over de problemen van uw vader (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/05/2012, p.6). Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bijgevolg op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging ernstig.

Verder kan worden opgemerkt dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal aangaande uw beweerde vervolgingsfeiten nog enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden en incoherenties bevatten met de verklaringen die hierover afgelegd werden door uw moeder.

Zo verklaarde u dat u in september 2008 door één onbekende man in een wagen werd meegenomen waarna u door hem verkracht werd. U stelde uitdrukkelijk dat er geen andere personen bij betrokken waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/05/2012, p. 4, 7, 9). Uw moeder beweerde in strijd met uw verklaringen dat het om twee personen ging (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van Avagyan Mariam, d.d. 07/09/2009, p. 10). Verder dacht u dat uw moeder geen klacht indiende naar aanleiding van uw verkrachting, omdat jullie na dit incident ondergedoken waren in het huis van uw grootouders en niet meer buitenkwamen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/05/2012, p. 8). Uw moeder stelde echter dat ze wel klacht indiende op het politiebureau in Jerevan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van A.M., d.d. 07/09/2009, p. 11). Toen u vervolgens met deze tegenstrijdigheden en incoherenties geconfronteerd werd, had u hier geen afdoende uitleg voor. In verband met de tegenstrijdigheid aangaande uw ontvoerder, beweerde

u namelijk slechts dat uw moeder zich misschien vergist had of dat ze dit verzonnen had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/05/2012, p. 9). Wat betreft de klacht van uw moeder bij de politie, verklaarde u dat u zich op dat moment in een slechte geestelijke toestand bevond waardoor u het verloop van de gebeurtenissen niet kon vatten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/05/2012, p. 9), wat weinig overtuigend is. Aangezien u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde feiten beroept en gezien de ernst van deze feiten, kan redelijkerwijs namelijk verwacht worden dat u hierover dan toch zeker achteraf met uw moeder zou gesproken hebben. De vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties blijven dan ook gehandhaafd.

U beweerde voorts dat uw broer werd neergestoken door twee personen in burgerkledij. U verklaarde dat u het hebt zien gebeuren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/05/2012, p. 7-8). Uw moeder stelde daarentegen dat het om personen in uniform ging (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van A.M., d.d. 07/09/2009, p. 9, 12). Toen u daarop met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, stelde u opeens er niet zeker meer van te zijn of ze al dan niet uniformen droegen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/05/2012, p. 9), wat weinig overtuigend is en de vastgestelde tegenstrijdigheid niet afdoende kan verklaren of weerleggen.

Deze vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties aangaande feiten die toch betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Het door u voorgelegde document, met name uw geboorteakte, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie, aangezien het louter persoonsgegevens bevat die hier niet in twijfel getrokken worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.5.1. Verzoekster stelt in eerste instantie dat de problemen van haar vader geenszins de reden zijn van haar asielaanvraag, maar wel de ontvoering, verkrachting en de genderproblematiek in haar land die het haar onmogelijk maken terug te keren.

2.5.2. Uit het gehoorverslag van verzoekster blijkt dat zij stelde dat haar problemen werden veroorzaakt door de problemen van haar vader (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 3, p 4). Verzoekster kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade duiden te hebben verwezen naar de beslissing die werd genomen in hoofde van haar vader. Diens asielaanvraag resulteerde in een weigeringsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 juni 2010, nr. 44 831, dat is gemotiveerd als volgt:

"De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, volgens uw verklaringen een staatsburger van Armenië en van Armeense origine, verklaarde omwille van onderstaande redenen uw land verlaten te hebben. U woonde met uw echtgenote A. M. (O.V. 6.386.452) en jullie twee minderjarige kinderen in Yerevan. Op 2 februari 2008 werd u lid van de HHSH, een oppositiepartij. Uw problemen begonnen op 19 februari 2008, de dag van de presidentsverkiezingen in Armenië. Die dag had u van A. B., eerste secretaris van Levon Ter Petrosyan en lid van HSSH, de opdracht gekregen om een vertrouwenspersoon te vervangen tijdens deze verkiezing. Diezelfde ochtend ontving u uw accreditatie, die u liet bevestigen op de centrale staf van Levon Ter Petrosyan in Yerevan. U was vertrouwenspersoon (proxy) in het kiesbureau 15/12 in kleuterschool 298 in Yerevan. U kwam daar toe rond 8u 's ochtends en op het einde van de stembdag, rond 20u, lieten de twee politieagenten die aan de deur stonden vier gewapende mannen, tevens agenten, binnen. De deuren werden gesloten en deze mannen pleegden fraude door extra stembrieven in de urne te steken. Niemand probeerde dit te verhinderen. U filmde dit alles met uw gsm en toen dit werd opgemerkt heeft u een raam stukgeslagen en bent u weggevlucht. U ging zich thuis omkleden en vertelde aan uw vrouw dat u kiesfraude had vastgesteld. U ging diezelfde avond naar het Operaplein waar duizenden mensen een zitactie hielden. De oppositie hield een demonstratie. U verschuilde zich tien dagen lang onder de betogers en u ging niet meer naar huis. Tijdens die tien dagen zag u de mannen die de stembrieftjes

hadden gedeponeerd in de buurt, waarschijnlijk waren ze op zoek naar u. U heeft uw gsm en uw lidkaart overhandigd aan B.. Op 1 maart 2009 om 6u 's ochtends werd de betoging op het Operaplein gewelddadig uiteen geslagen door de politie. U liep met de massa in de richting van het stadhuis. Daar werd verder betoogd en de sfeer was heel gespannen. 's Avonds escaleerde de situatie en werd er gevochten en geschoten. Bij deze gebeurtenis raakte u op de Prospektstraat gewond door een granaat. U verloor het bewustzijn en uw vrienden brachten u naar uw neef Sasun, in het dorp Dzorap. U kwam bij bewustzijn in zijn huis en de vrouw van Sasun, een verpleegster, gaf u medische hulp. U bleef twee maanden bij uw neef. U nam geen contact op met uw gezin omdat u bang was. U wachtte tot u genezen was om het land te verlaten. Op 2 mei 2008 verliet u het dorp Dzorap en ging u met een auto naar Tbilisi (Georgië). U passeerde de grens met uw militair boekje en uw Armeens paspoort. U verbleef in een hotel en op 5 mei 2008 vertrok u vanop de luchthaven van Tbilisi met een vliegtuig naar Kaliningrad (Russische Federatie). In Kaliningrad werd u opgewacht door een persoon bij wie u een tijdje logeerde en via wie u illegaal werk vond. U bleef in Kaliningrad tot 22 maart 2009 omdat u geen geld had om verder te reizen. In Kaliningrad ondernam u pogingen om uw vrouw te contacteren, maar via via vernam u dat ze reeds naar Europa was gevlucht omwille van uw problemen. Uw moeder had intussen ook Armenië verlaten en ging naar Moskou vanwege de problemen. Op 22 maart 2009 bracht iemand u met een wagen naar België, waar u aankwam op 25 maart 2009. De chauffeur hield uw Armeens paspoort in. Diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische instanties. U bent in het bezit van uw militair boekje. In België vond u uw gezin terug. Uw vrouw had, samen met jullie twee kinderen, een asielaanvraag ingediend op 6 februari 2009. Zij had de geboorteaktes van alle leden van uw gezin, jullie huwelijksakte en uw originele accreditatie neergelegd in het kader van haar asielaanvraag. U vernam van haar dat ze Armenië moest verlaten omdat de politie het haar lastig maakte. Zo werd uw zoon neergestoken met een mes door de politie en werd uw dochter misbruikt. Diverse personen lieten u ook weten dat gedurende twee maanden uw foto, met opsporingsbericht, te zien was in metro's en stations over heel Armenië. U vreest dat u bij een terugkeer vermoord zal worden door de politie.

B. Motivering

Uit de verklaringen van u en uw echtgenote A. M. (O.V. 6.386.452) voor het Commissariaat-generaal blijkt dat jullie in Armenië problemen kenden omdat u -in de hoedanigheid van vertrouwenspersoon voor Levon Ter Petrosyan- tijdens de presidentsverkiezingen fraude had vastgesteld waardoor u gezocht werd door de Armeense autoriteiten en waardoor uw gezin tevens zwaarwichtige problemen kende. Omwille van onderstaande redenen moet echter worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan jullie asielrelaas.

Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u op 19 februari 2008, i.e. de dag van de presidentsverkiezingen, op vraag van Abraham Baghtsjagulyan van de HHSH-partij actief was als vertrouwenspersoon voor presidentskandidaat Levon Ter Petrosyan. U stelde verder dat u die dag optrad als vertrouwenspersoon in kiesbureau 15/12 in kleuterschool 298 in Yerevan (CGVS, p.6-7). Uw vrouw bevestigde dat u die dag vertrouwenspersoon was in kiesbureau 15/12 in kleuterschool nr.298 in Yerevan (CGVS vrouw, p.7). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt echter dat kiesbureau 15/12 niet in Yerevan terug te vinden is maar in een Cultuurhuis in het dorp Uljan in kiesdistrict Talin. Het kiesbureau dat gevestigd werd in kleuterschool 298 in Yerevan had nummer 11/15. Aangezien u en uw vrouw beiden uitdrukkelijk hetzelfde nummer geven van het kiesbureau waar u vertrouwenspersoon was en dit niet overeenkomt met de beschikbare informatie, moet worden vastgesteld dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw activiteit als vertrouwenspersoon in dat bureau. Het gebrek aan geloofwaardigheid wordt nog versterkt door het feit dat u die dag een andere vertrouwenspersoon moest vervangen maar u weet niet wie (CGVS, p.6-7) en dat u -buiten de voornaam "Karen"- geen (familie)namen kan geven van leden van de kiescommissie in het bureau dat u in de gaten moest houden (CGVS, p.7). Tevens is het ook opmerkelijk dat u stelde dat u die dag niet gaan stemmen bent omdat u geen tijd had en dat uw vrouw die dag wel gaan stemmen is maar dat u niet weet in welk bureau (CGVS, p.7 & 14). Uw vrouw verklaarde echter dat zij die dag gaan stemmen is in hetzelfde kiesbureau waar u vertrouwenspersoon was en dat zij u die dag daar gezien heeft (CGVS vrouw, p.6). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid bood u hiervoor geen verklaring (CGVS, p.14). Er mag bovendien worden vastgesteld dat u verklaarde niet te weten in welk bureau u normaal uw stem moest uitbrengen (CGVS, p.14). Van iemand zoals u, een politiek geëngageerd persoon die actief was als vertrouwenspersoon bij de verkiezingen, die fraude vaststelde en dit doorgaf aan zijn partij, mag toch worden verwacht dat hij correcte en gedetailleerde informatie kan geven in verband met deze verkiezingen.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u opzettelijk trachtte de Belgische instanties te misleiden door het neerleggen van een frauduleus bewijsstuk. Zo legde u in het kader van uw asielaanvraag een accreditatie i.v.m. uw functie als vertrouwenspersoon neer waarvan het origineel door uw echtgenote mee naar België werd gebracht (CGVS, p.6; CGVS vrouw, p.6). U verklaarde dat u deze accreditatie ontving op 19 februari 2009 en dat deze accreditatie bevestigd werd op de centrale kiesstaf van Levon Ter Petrosyan (CGVS, p.6). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat deze accreditatie niet overeenstemt met hoe zo'n authentieke accreditatie eruit zou moeten zien. Aldus moet worden vastgesteld dat het door u en uw echtgenote neergelegde document geenzins uw activiteit als vertrouwenspersoon bevestigt en bovendien zelfs -gelet op de bedrieglijkheid van dit document- jullie verklaringen over uw activiteiten

ondermijnt. Tevens blijkt uit de beschikbare informatie dat uw naam niet wordt vermeld op de lijst van vertrouwenspersonen van Levon Ter Petrosyan tijdens deze verkiezing.

Omwillen van deze elementen moet worden besloten dat u het Commissariaat-generaal niet kan overtuigen van uw activiteiten als vertrouwenspersoon op de dag van de verkiezingen en aldus ook niet van de door u vastgestelde kiesfraude en van de door u en uw gezin gekende problemen n.a.v. deze gebeurtenis (met name uw onderduiken op de demonstratie waar u ook gewond raakte; de bedreigingen aan het adres van uw gezin; de fysieke aanval op uw zoon en het misbruik van uw dochter).

Verder stelde u voor het Commissariaat-generaal dat in de periode in het begin rond uw vertrek (i.e. maart 2008) u via een vriend vernam dat uw foto ongeveer twee maanden lang in metro's en stations in heel Armenië terug te vinden was en dat u dus officieel gezocht werd dmv een opsporingsbericht door de politie (CGVS, p.12). Uw vrouw echter -die tot 5 februari 2009 in Armenië verbleef- stelt dat alle mensen die aanwezig waren op de protestactie of die getuige waren van kiesfraude gezocht werden, maar dat u niet gezocht werd met een opsporingsbericht of een foto (CGVS vrouw, p.10). Toen uw echtgenote geconfronteerd werd met uw verklaringen over uw foto die op diverse plaatsen hing stelde ze hierover niets te weten omdat ze niet buiten kwam (CGVS vrouw, p.10). Deze verklaring is niet afdoende: indien uw foto gedurende twee maanden werkelijk in diverse openbare plaatsen in heel Armenië te zien was zou men toch mogen verwachten dat uw echtgenote -die ofwel thuis woonde ofwel logeerde bij haar ouders in Armenië- hiervan door iemand op de hoogte zou worden gebracht.

Tevens mag ook worden opgemerkt dat de handelingen van uw echtgenote na het incident met uw dochter weinig geloofwaardig zijn. Uw echtgenote stelde dat uw dochter in september 2008 op weg naar school ontvoerd werd door twee personen en dat zij misbruikt werd (CGVS vrouw, p.10). Uw echtgenote denkt dat dit gebeurd is omdat ze op zoek waren naar u (CGVS vrouw, p.11). Direct na dit incident gingen uw vrouw en kinderen onderduiken bij uw schoonouders in Darakert (CGVS vrouw, p.11). Echter, een week na dit incident zou uw vrouw teruggekeerd zijn naar Yerevan om dit incident aan te geven bij de wijkpolitie (CGVS vrouw, p.11). Toen uw vrouw gevraagd werd waarom ze naar de politie in Yerevan ging op een moment dat ze al ondergedoken leefde bij haar ouders, stelde ze dat ze naar dat politiebureau moest gaan omdat ze daar geregistreerd was (CGVS vrouw, p.11). Deze verklaring is niet afdoende: het is niet geloofwaardig dat iemand die maandenlang lastig gevallen wordt door de politie, wiens zoon neergestoken is door politie en wiens dochter ontvoerd en fysiek misbruikt is, waarschijnlijk door de mensen (i.e. Armeense autoriteiten) die op zoek waren naar haar echtgenoot, zich spontaan zou aanbieden bij de autoriteiten om een klacht in te dienen op een moment dat ze al ondergedoken leefde op een andere plaats.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u noch uw echtgenote het Commissariaat-generaal ervan kunnen overtuigen dat jullie volledig eerlijk zijn met betrekking tot de door jullie afgelegde **reisroute** vanuit Armenië naar België. Zo verklaarde u dat u Armenië verlaten hebt met een voertuig via een grenspost met Georgië, die u gepasseerd bent met uw Armeens paspoort (CGVS, p.4). Het is weinig geloofwaardig dat iemand die -volgens zijn verklaringen- officieel wordt gezocht door de Armeense autoriteiten en wiens foto twee maanden lang ophing in stations en metro's in Armenië (CGVS, p.12) zonder problemen het land kan uitreizen met zijn eigen identiteitsbewijs via een officiële grenspost.

Verder moet worden opgemerkt dat u zich niet meer herinnert met welke vliegtuigmaatschappij u vanuit Tbilisi naar Kaliningrad vloog (CGVS, p.4). Uw verklaring dat u niet elke dag het vliegtuig neemt en u niet zo goed tegen vliegen kan is geen afdoende verklaring om een uitleg te bieden voor het feit dat u de maatschappij niet meer kent maar wel nog b.v. concrete data (CGVS, p.5). Verder verklaarde u dat u vanuit Kaliningrad met een wagen naar België reisde, maar dat u niet weet waar u de Europese Unie (Kaliningrad grenst aan Polen en Litouwen) bent binnengekomen, dat er geen visum in uw paspoort stond, dat u niet weet welke landen u onderweg nog gepasseerd bent en dat u geen identiteits- of documentencontrole bent gepasseerd (CGVS, p.5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt echter dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen, Tsjechië of Slowakije in te dienen. Op 15 januari 2003 werd in uitvoering van het Dublin II-akkoord de Europese gegevensbank, EURODAC, waarin de vingerafdrukken van iedere asielzoeker die de EU binnenkomt ingevoerd worden, in gebruik genomen. Via dit systeem kan en wordt onmiddellijk nagegaan of een persoon al dan niet al eerder asiel heeft aangevraagd in een van de EU-landen. Dit impliceert dat personen die –zoals u- niet herkend werden door het EURODAC-systeem niet eerder in een ander land van de EU asiel hebben aangevraagd en aldus in het bezit moeten zijn van een geldig reisdocument en/of internationaal paspoort met een geldig visum om de Eurozone te kunnen betreden. U daarentegen verklaarde geen visum te hebben, iets wat u niet kan bewijzen aangezien u uw Armeens paspoort hebt overhandigd aan de passeur (CGVS, p.5). Aldus moet worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal ernstige vermoedens heeft dat u niet de volledige waarheid vertelt over de manier waarop u naar België bent gekomen en over de door u gebruikte reisdocumenten en het ontbreken hiervan.

Dezelfde vaststelling kan worden gemaakt in het kader van de verklaringen van uw vrouw over haar reisroute. Zo weet uw vrouw niet met welke maatschappij zij en de kinderen rechtstreeks vanuit Armenië naar Praag (Tsjechië) vlogen (CGVS vrouw, p.4). Uw vrouw stelde dat er wel een visum in haar paspoort en dat van de kinderen stond, maar ze weet niet voor welk land of landen dat visum was noch

door welke instantie het werd uitgereikt (CGVS vrouw, p.4). Haar verklaring dat ze zich tijdens deze reis ziek voelde en niet tegen vliegen kan is geen afdoende uitleg (CGVS vrouw, p.4) aangezien uw vrouw op het vliegtuig van Praag naar Brussel niet meer begeleid werd en zij dus zelf verantwoordelijk was voor de tickets en de paspoorten tot haar aankomst in Brussel. Omwille van deze reden zou men toch mogen verwachten dat ze meer informatie zou kunnen geven over de vliegtuigmaatschappij(en) en het visum in haar paspoort. Er mag tevens worden opgemerkt dat ook uw vrouw haar paspoort en de paspoorten van jullie kinderen overhandigd zou hebben in Brussel aan de persoon die haar opwachtte in de luchthaven.

In ondergeschikte orde dient, in de hypothese dat uw relaas geloofwaardig is, quod non, te worden gesteld dat uit de **informatie** waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld (en waaronder uw naam niet terug te vinden is), werden alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name een gewoon lid van een politieke oppositiepartij zoals de HSH die kiesfraude vaststelde bij de presidentsverkiezingen, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Op basis van bovenstaande elementen moet worden besloten dat u noch uw echtgenote het Commissariaat-generaal kunnen overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u of uw echtgenote een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u en uw echtgenote in het kader van jullie asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet in een ander daglicht plaatsen. Uw militair boekje, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van u, uw vrouw en jullie twee kinderen bevatten enkel persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. De accreditatie mbt uw activiteit als vertrouwenspersoon bij de presidentsverkiezingen op 19 februari 2008 werd in een bovenstaande paragraaf al besproken en hiervan werd de authenticiteit ondermijnd. Aldus kan ook dit document de geloofwaardigheid van uw asielrelaas geenszins herstellen. Het medisch attest d.d. 3/3/2009 uit België bevestigt dat uw zoon twee "mogelijks heekkundige" littekens heeft die het gevolg kunnen zijn van slagen en verwondingen, maar is geenszins een bewijs dat uw zoon deze littekens heeft verkregen in de omstandigheden zoals die door u en uw vrouw werden beschreven voor het Commissariaat-generaal. Het medisch attest d.d. 17/04/2009 uit België i.v.m. uw dochter bevat tevens geen informatie die de verklaringen van u en uw echtgenote omtrent de reden en omstandigheden van het incident met uw dochter kan bevestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de principes van het EU-procesrecht en van de constitutionele tradities van de lidstaten van de Europese Unie, voert verzoeker aan dat hij recht heeft op een onderzoek van de feiten door het jurisdictioneel orgaan dat zijn beroep beoordeelt, dat dit recht beperkt wordt daar hij na het indienen van zijn beroep geen nieuwe stukken kan aanbrengen en geen geactualiseerde memorie/conclusie kan neerleggen en dat er geenszins sprake is van een jurisdictioneel orgaan dat volle echtsmacht heeft.

2.1.2. Waar verzoeker zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en volle rechtsmacht, hierbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, in het bijzonder het recht op een beroep in volle rechtsmacht, aanvoert en poneert dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen, in strijd is met het begrip "full jurisdiction" zoals vastgelegd in artikel 6 EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de

wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, derde lid van het Handvest).

De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: "Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden." Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: "Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen." Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de Commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 9 september 2008, nr. 186.130).

Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3).

Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (en in artikel 13 EVRM), zodat het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie "Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen." wordt verworpen.

In zoverre verzoeker nog stelt dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn doordat hij niet mag antwoorden op de repliekmemoirie van de Commissaris-generaal kan hij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien - en verzoeker verduidelijkt evenmin - op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B. 6; RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, (A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de motiveringsplicht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker formuleert een aantal principes aangaande het bewijsrecht, het voordeel van de twijfel en daden van vervolging. Met betrekking tot de inhoud van de bestreden beslissing stelt hij dat het relevant is te weten dat hij ernstige psychische problemen heeft en verward is. Voorts voert hij aan dat een fout in de herinnering van het nummer van zijn kiesbureau onvoldoende is om zijn asielrelaas als niet geloofwaardig te beschouwen. Hij stelt dat hij de persoon die hij diende te vervangen slechts oppervlakkig kende en enkel diens voornaam wist. Hij volhardt in zijn stelling dat hij geen tijd had om te gaan stemmen, hetgeen hij steevast consistent verklaarde. Het door de Commissaris-generaal betwiste accreditatiedocument heeft verzoeker ontvangen van de eerste secretaris van Levon Ter Petrosyan. Aangaande de vaststelling dat zijn echtgenote niet op de hoogte bleek van het feit dat zijn foto verspreid werd en ophing in de metrostations stelt verzoeker dat zij bij haar ouders in een dorp verbleef, waar geen metrostations zijn. Zij was bang en verliet nooit het huis. Zijn echtgenote wenste klacht in te dienen naar aanleiding van de aanranding van hun dochter, wat enkel nuttig kon zijn als dit bij de politie van Yerevan gebeurde. Verzoekers verklaringen aangaande de reisroute, alsook die van zijn echtgenote, zijn consistent. Hij betoogt dat in Armenië alles mogelijk is mits betaling van een som geld en dat hij hoofdpijn had en de ganse weg geslapen heeft.

Verzoeker besluit dat zijn vrees voor vervolging gegrond is.

2.2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.2. De bestreden beslissing is gesteund op de bevindingen van de Commissaris-generaal dat zowel verzoeker als zijn echtgenote een foutief nummer opgaven van het kiesbureau waar verzoeker zou aangesteld zijn als vertrouwenspersoon en dat verzoeker niet wist wie hij als vertrouwenspersoon verving, noch wie de leden van de kiescommissie in het bureau waren. Bovendien legde hij een frauduleus bewijsstuk ter ondersteuning van de asielaanvraag voor en bleek zijn echtgenote niet te weten dat verzoekers foto gedurende twee maanden in diverse openbare plaatsen in Armenië te zien was. Voorts verrichtte verzoekers echtgenote weinig geloofwaardige handelingen na het incident met hun dochter, namelijk het indienen van een klacht bij diezelfde autoriteiten die zij beweren te vrezen. Bovendien legden verzoeker en zijn echtgenote ongeloofwaardige verklaringen af met betrekking tot hun reisroute en uit de bij het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat voor Armeniërs met een voorgehouden profiel zoals verzoeker actueel geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Deze vaststellingen zijn wezenlijk en vinden steun in het administratief dossier (gehoorverslagen van 7 september 2009 (stukken 4A en 4B), resultaat van het echtheidsonderzoek van de neergelegde stukken van de Federale politie van 25 september 2009 (stuk 3) en landeninformatie (stuk 15)).

Voor zover verzoeker zich beroept op zijn psychische problemen ter verklaring van voorgaande vaststellingen dient te worden opgemerkt dat hij tijdens het gehoor in staat was om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen, zoals ook door verzoekers raadsman expliciet werd bevestigd. Deze benadrukte immers als volgt: "Ik zou willen benadrukken dat hij heel gedetailleerd feiten kan herinneren" (gehoorverslag p.12). Verzoeker legt een medisch attest van 6 november 2009 van dokter A. Keich neer, waaruit echter niet blijkt dat verzoekers psychische klachten daadwerkelijk zouden leiden tot geheugenverlies of hem zouden verhinderen een coherent asielrelaas weer te geven.

Daargelaten verzoekers medische toestand merkt de Raad op dat zowel verzoeker als zijn echtgenote hetzelfde, verkeerde nummer (15/12) van het kiesbureau opgaven. Deze vaststelling is overigens slechts één van de verschillende motieven waarop de bestreden beslissing gesteund is.

De Raad treedt de Commissaris-generaal bij waar deze stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de naam niet kan geven van de vertrouwenspersoon die hij moest vervangen noch van enig lid van de kiescommissie in het bureau dat hij in de gaten moest houden (op één voornaam na). Dat de identiteit van de vertrouwenspersonen tot de dag van de verkiezingen geheim werd gehouden is slechts een post factum bewering, die overigens impliceert dat de namen op de dag van de verkiezingen bekend gemaakt werden zodat verzoeker er op dat moment kennis van kon nemen. Het argument dat verzoeker enkel de voornaam kende van de vertrouwenspersoon die hij moest vervangen, strookt bovendien niet met zijn eerdere verklaringen, waar hij enkel de voornaam van de voorzitter van het kiesbureau kon zeggen maar niet van de vertrouwenspersoon die hij moest vervangen (gehoorverslag p.7). Verzoekers bewering dat hij steeds consistent heeft verklaard dat hij geen tijd had om te stemmen is niet dienend ter

weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker niet wist waar zijn vrouw ging stemmen, terwijl zij verklaarde dat zij ging stemmen in hetzelfde kiesbureau waar verzoeker vertrouwenspersoon was en dat verzoeker haar daar gezien heeft. Evenmin wordt hierdoor verklaard waarom verzoeker niet wist in welk bureau hij normaal zijn stem moest uitbrengen. Van een politiek geëngageerd persoon, die bovendien als vertrouwenspersoon diende te fungeren en aldus de verkiezing nauwgezet volgt kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij kan vertellen waar hij en zijn echtgenote dienden te gaan stemmen. Verzoeker voldoet niet aan deze verwachting.

Voorts blijkt uit de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (stuk 3) dat de door verzoeker neergelegde accreditatie een afdruk is waarvan de stempel, de handtekening en de printmethode niet overeenstemmen met originele stukken waarover de Federale politie beschikt. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en draagt hierbij de volle verantwoordelijkheid voor de documenten die hij neerlegt. De misleiding, die de voorlegging van een vals stuk beoogt, moet worden aangerekend aan degene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. Verzoeker ontkent deze informatie niet, doch volhardt slechts deze accreditatie te hebben ontvangen van de eerste secretaris van L. Ter Petrosyan. Evenmin betwist verzoeker de informatie waaruit blijkt dat in hoofde van personen met zijn voorgehouden profiel actueel geen vrees voor vervolging voorhanden is. Deze pertinente motieven blijven onverminderd gehandhaafd.

Het geheel van bovenstaande vaststelling noopt de Raad tot de conclusie dat verzoekers asielrelaas manifest ongeloofwaardig is. De motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de bedenkelijke handelingen van verzoekers echtgenote en de ongeloofwaardige verklaringen aangaande de gevolgde reisroute zijn bijgevolg overtuigend, en het betoog dienaangaande is niet dienend. In hoofde van verzoeker kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een vierde middel, wat uit nalezing van het verzoekschrift het derde middel blijkt te zijn, voert verzoeker de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aan. Verzoeker stelt dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op geen enkele motivering berust. Hij volhardt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een risico te lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Voor zover verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, verwijst de Raad naar wat hiervoor bij paragraaf 2.2.2.1. gemotiveerd werd. Bovendien mist het argument dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd opgenomen feitelijke grondslag. De Commissaris-generaal heeft hiertoe op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet gemotiveerd zou zijn. Er dient vastgesteld te worden dat verzoeker, omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, ook niet aannemelijk maakt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond."

In zoverre verzoekster tijdens het gehoor wel degelijk de problemen van haar vader ingevolge zijn politieke activiteiten als voornaamste oorzaak van haar problemen heeft aangeduid, moet dus worden vastgesteld dat, gezien het feit dat haar vader noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, in haren hoofde evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de voorwaarden tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden aangenomen.

2.6.1. Wat haar beweerde ontvoering en verkrachting betreft, stelt verzoekster dat de toestand in haar land van herkomst onvoldoende is onderzocht en dat de verwerende partij zich uitsluitend baseert op de ongerijmdheden in haar verhaal om op basis daarvan aan te nemen dat er geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou zijn, terwijl het vaststellen van tegenstrijdigheden niet rechtvaardigt dat de objectieve toestand niet beoordeeld wordt. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit zij afleidt dat zelfs in de gevallen dat er twijfel bestaat over de oprechtheid van verzoekster, in fine toch de vraag moet worden gesteld of het bestaan van de vervolgingsvrees of het reële risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de

gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden. Verzoekster verwijst ook naar artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, naar artikel 4, lid 5 van de Kwalificatierichtlijn dat de toepassing van het voordeel van de twijfel voorschrijft en naar de Proceduregids van UNHCR.

2.6.2. Artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”

Enerzijds wordt vastgesteld dat uit de bestreden beslissing en uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster wel degelijk werd geconfronteerd met tegenstrijdigheden omtrent haar verkrachting en de vraag of naar aanleiding hiervan klacht werd ingediend. Anderzijds valt niet in te zien hoe een verwijzing naar deze bepaling en het daarbij gevoegde fragment uit het verslag aan de Koning, een richtlijn zou kunnen zijn met betrekking tot de algemene vraag in hoeverre tegenstrijdigheden kunnen wegen op de geloofwaardigheid in het licht van het gehele asielrelaas dat door de asielzoeker te berde wordt gebracht. Dit moet immers geval per geval worden beoordeeld.

2.6.3. Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.6.4. Voorts, in zoverre verzoekster ook nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en naar de Kwalificatierichtlijn om aan te tonen dat de vaststellingen van de verwerende partij niet zwaarwichtig genoeg zijn om haar het voordeel van de twijfel te ontfangen, moet erop worden gewezen dat het in casu van wezenlijk belang is om te kunnen vaststellen of verzoekster al dan niet kan rekenen op de bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst. Internationale bescherming kan immers slechts worden verleend bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoekster de bescherming van haar land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoekster zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoekster moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom zij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Aangezien daarover tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd door verzoekster en haar moeder, kunnen de bevindingen van de verwerende partij, voor zover ze in concreto niet worden weerlegd, wel degelijk leiden tot de conclusie dat niet aangetoond werd dat internationale bescherming uit hoofde van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus noodzakelijk is.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoekster verklaarde te denken dat haar moeder geen klacht had ingediend naar aanleiding van haar verkrachting omdat zij na de feiten ondergedoken leefde in het huis van de grootouders en niet meer buitenkwamen, terwijl haar moeder verklaarde dat wel degelijk klacht werd ingediend op het politiebureau in Jerevan.

Verzoekster doet gelden dat zij tijdens het gehoor geenszins heeft bevestigd dat haar moeder de klacht daadwerkelijk indiende. Zij kan hierin worden bijgetreden, maar daarmee zijn de bevindingen van de verwerende partij zoals opgenomen in de thans bestreden beslissing die pertinent zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, niet ontkracht, integendeel: de vastgestelde tegenstrijdigheid blijft onverminderd overeind. Verzoekster stelt dan wel dat zij niet de nadelen mag ondervinden van hetgeen haar moeder heeft verklaard en dat haar verklaringen meer aannemelijk zijn dan haar moeder, maar kan hierin niet worden bijgetreden. Verzoeksters verwijzing naar één versie van de verklaringen –met name de hare– is niet van aard om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. In casu kon de verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van moeder en dochter van wie in alle redelijkheid kan worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen zouden afleggen over de kern van het relaas, zoals onder

meer het zich al dan niet trachten te beroepen op bescherming door de autoriteiten in het land van herkomst.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoekster en haar moeder tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het aantal mannen dat betrokken was bij de ontvoering van verzoekster. Verzoekster tracht deze tegenstrijdigheid te verklaren door te verwijzen naar de traumatische toestand waarin zij zich na de verkrachting bevond, maar overtuigt daarmee niet. Verzoekster legde immers geen enkel medisch getuigschrift voor waaruit zou blijken dat zij ingevolge haar psychische toestand niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen, zodat haar verklaring nu niet meer is dan een niet-aannemelijke vergoelijking van de tegenstrijdigheid. Voor zover zij in haar verzoekschrift nog stelt dat zij weet door hoeveel mannen ze is ontvoerd en niet uitdrukkelijk heeft gesteld dat er geen andere personen bij betrokken waren blijkt uit het administratief dossier dat zij verklaarde geen andere mannen dan die ene in de wagen te hebben gezien (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 3, p 9). De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft derhalve onverminderd overeind.

2.6.5. De Raad moet concluderen dat de hiervoor vermelde tegenstrijdigheden niet worden weerlegd blijven, dat ze zonder meer betrekking heeft op de kernelementen van het asielrelaas en dat ze dermate zwaarwichtig zijn dat ze dat relaas volstrekt ongeloofwaardig maken. De oefening die verzoekster in haar verzoekschrift maakt, met name het inpassen van haar relaas in de criteria van artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen is dan ook niet dienstig: een ongeloofwaardig relaas verdient het niet te worden getoetst aan de vluchtelingendefinitie, noch aan de algemene situatie in het land van herkomst.

2.7.1. Wat betreft de eventuele toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus doet verzoekster gelden dat het risico op ernstige schade niet wordt gemotiveerd in het licht van de gebeurtenissen van seksueel geweld dat een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.7.2. De bewering van verzoekster als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.7.3. Voorts moet elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekster verwijst naar de elementen van haar asielrelaas, dat hierboven evenwel reeds ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad meent dat zij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden, en voert evenmin elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat er in haar land van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een situatie van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De gegevens van het dossier laten evenmin toe daartoe te besluiten.

2.8. De Raad concludeert dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS